Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: Pr-26/2024-59

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji toga suda Ivanki Banović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Marijane Dumenčić, OIB: 42005190466, iz Đurđenovca, Antuna Mihanovića 12, zastupane po punomoćniku Zvonimiru Matiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika PRO WOOD d.o.o., OIB: 35516322619, Đurđenovac, Trg dr. Franje Tuđmana 1, zastupanog po punomoćnici Biljani Bandić Lutonski, odvjetnici u Osijeku, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 23. listopada 2026. u prisutnosti zamjeničkog punomoćnika tužiteljice Mateja Maričića, odvjetnika u Zagrebu i punomoćnice tuženika, dana 30. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku društvu PRO WOOD d.o.o., OIB: 35516322619, Trg dr. Franje Tuđmana 1, Đurđenovac, platiti tužiteljici Marijani Dumenčić, OIB: 42005190466, Antuna Mihanovića 12, Đurđenovac, iznos od 11.025,00 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 24. travnja 2024. te iznos od 2.880,00 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 30. listopada 2026. pa nadalje do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II. U preostalom dijelu, iznad dosuđenih iznosa pod točkom I., pa do iznosa 28.695,00 eura, tužbeni zahtjev se odbija kao neosnovan, a odbijaju se i zatezne kamate na dosuđeni iznos od 11.025,00 eura zahtijevane od 30. listopada 2018. do 24. travnja 2024., kao i na dosuđeni iznos od 2.880,00 eura tekuće od 30. listopada 2018. do 30. listopada 2026.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici parnični trošak u iznosu od 3.975,00 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 30. listopada 2026. pa nadalje do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. U preostalom dijelu se zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je dana 14. lipnja 2024. godine podnijela ovome sudu tužbu protiv tuženika, radi naknade štete. U tužbi je navela da je dana 12. rujna 2022. godine, kao zaposlenica tuženika, zadobila ozljedu na radu koja joj je priznata od strane HZZO-a jer se za vrijeme radnog vremena, prilikom izlaska iz toaleta, spotaknula o odložene vilica viličara te uganula oba gležnja. Tužiteljica navodi kako joj tuženik odgovara za naknadu štete jer joj je šteta nastala uslijed ozljede na radu, a zadobila je teške tjelesne ozljede. Navodi kako je uslijed štetnog događaja provela višegodišnje liječenje, slijedom čega joj je bila potrebna tuđa pomoć, mjesecima je hodala uz dvije podlaktične štake, trpi bolnost oba stopala, a kako je hod bio nepravilan i opterećen pomagalima, došlo je do pogoršanja stanja kralježnice, radi čega trpi i neurološke posljedice u vidu žarenja i trnjenja stopala, što odgovara teže kroničnoj radikularnoj leziji S2 obostrano, L4, L5 obostrano, što je potvrđeno EMNG nogu. Ističe nemogućnost pravilnog hodanja mjesecima, te kretnje u oba nožna zgloba koje su ograničene i bolne. Navodi da joj je HZZO priznao bolovanje zbog ove ozljede u trajanju od štetnog događaja pa sve do 21. ožujka 2024. godine. Slijedom navedenog, tužiteljica s osnove naknade neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti potražuje iznos od 13.000,00 eura, a za imovinsku štetu, koja se odnosi na tuđu pomoć i njegu, iznos od 1.500.00 eura. Navodi da se tuženiku obratila s odštetnim zahtjevom dana 24. travnja 2024., ali je tuženik odbio istom udovoljiti uz obrazloženje da isti smatra neosnovanim. Slijedom svega navedenog, tužiteljica je postavila tužbeni zahtjev u iznosu od 14.500,00 eura, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. listopada 2018. godine.

2. U odgovoru na tužbu, tuženik se protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Tuženik je naveo kako osporava odgovornost za štetu koju tužiteljica trpi, a samim time da je sporna i visina štete. Tuženik ističe kako nema uzročno-posljedične veze između ozljede tužiteljice i zdravstvenih tegoba zbog kojih je liječena u utuženom periodu. Obzirom da nitko nije vidio ozljeđivanje tužiteljice, tuženik osporava odgovornost za štetu jer je do ozljeđivanja moglo doći zbog niza drugih razloga. Također, ističe kako iz dostavljene dokumentacije neosporno proizlazi kako je tužiteljica i prije ozljeđivanja bolovala od niza kroničnih bolesti, a iako joj je bolovanje zbog ozljede na radu zaključeno 21. ožujka 2024., nije se vratila na posao kod tuženika. Podredno, tuženik navodi kako su vilice viličara bile odložene, u stanju mirovanja i odvojene od stroja, i stoga same po svojoj prirodi nisu opasna stvar, a obzirom da se tužiteljica navodno ozlijedila tek kad je izlazila iz toaleta, nije joj mogla ostati nepoznata činjenica da se vilice viličara nalaze u blizini, jer je kraj istih morala proći da bi došla do toaleta. Navodi i kako tužiteljica nije koristila toalet koji je uređen i koji se nalazi u sklopu pogona, već je koristila manje uređen i izdvojen toalet, pa tako da je koristila prvotni, do ozljede zasigurno ne bi došlo. Tuženik smatra da je iz opisa

nastanka ozljede vidljivo da je do ozljede došlo krajnjom nepažnjom radnika, radi čega postoje pretpostavke koje isključuju odgovornost tuženika kao poslodavca. Nadalje, tuženik ističe kako je iz medicinske dokumentacije vidljivo da se radi samo o pretegnuću mišića, o boli koja je neuropatskog tipa, pa zaključuje da liječenje tužiteljice nije u uzročno-posljedičnoj vezi s ozljedom. Budući se tužiteljica nakon zatvaranja bolovanja nije vratila na posao, tuženik smatra da tužiteljica ima i druge motive za ovaj proces, a navodi da je zbog ranijih zdravstvenih problema i prethodnih godina bila na bolovanju. Posebno spori odgovornost za psihičko stanje tužiteljice, navodeći kako smatra da uzrok istog nije uganuće zglobova, već kiretaža koju je tužiteljica imala 2023. godine, a još od 2020. je imala problema s kralježnicom, kao i dijabetesom. Slijedom svega navedenog, tuženik predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva u cijelosti.

3. Tužiteljica je podneskom od 25. rujna 2024. godine osporila navode iz odgovora na tužbu, te isticala kako kod tuženika kao poslodavca postoji objektivna odgovornost, a da će se odlučne činjenice u svezi posljedica koje i danas trpi od predmetnog ozljeđivanja, utvrditi njenim saslušanjem te provođenjem vještačenja.

4. Nakon provedenog medicinskog vještačenja, tužiteljica je podneskom od 23. siječnja 2025. godine postavila tužbeni zahtjev kojim traži isplatu 28.695,00 eura zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 30. listopada 2018. godine. U tom podnesku tužiteljica navodi kako joj prema nalazu i mišljenju vještaka te sukladno orijentacijskim kriterijima Vrhovnog suda Republike Hrvatske za fizičke bolove pripada iznos od 4.650,00 eura, za pretrpljeni strah 2.475,00 eura, za smanjenje životnih aktivnosti iznos od 17.520,00 eura, a s osnova imovinske štete za tuđu pomoć i njegu iznos od 4.050,00 eura (810 sati po cijeni od 5,00 eura), što je ukupno 28.695,00 eura.

5. Tuženik je po punomoćniku podneskom od 15. lipnja 2026. godine izvijestio sud da je rješenjem Trgovačkog suda u Osijeku, Stalne službe u Slavonskom Brodu pod poslovnim brojem St-217/2026-14 od 24. travnja 2026. godine, nad tuženikom otvoren predstečajni postupak, slijedom čega je predložio sukladno članku 212. st. 1. t. 8. Zakona o parničnom postupku i članka 68. st. 1. Stečajnog zakona, prekid predmetnog parničnog postupka. Tužiteljica se usprotivila prekidu postupka ukazujući da otvaranje predstečajnog postupka po odredbama Zakona o parničnom postupku i članku 66. Stečajnog zakona, nije pretpostavka za prekid radnog sudskog spora u kojem je predmet tražbina iz radnog odnosa. Sud nije donosio po prijedlogu tuženika rješenje o prekidu postupka, jer je isti ocijenio neosnovanim, već je zakazao ročište za glavnu raspravu 18. lipnja 2026. godine, a na kojemu je punomoćnik tuženika odustao od prijedloga za prekid postupka te nije tražio posebno pisano rješenje, radi čega isto nije posebno donašano.

6. Da bi utvrdio odlučne činjenice, sud je u dokaznom postupku izvršio uvid i pročitao svu priloženu materijalnu dokumentaciju u spisu, a koja se, prije svega, odnosi na medicinsku dokumentaciju tužiteljice (str. 5 do 18 spisa, 24 do 71 spisa, 74 do 79 spisa, 140 i 141 spisa, 152 do 155 spisa, 171 spisa), zatim, prijavu ozljede na radu (str. 19 do 23 spisa), odštetni zahtjev od 24. travnja 2024. godine i odgovor na odštetni zahtjev od 14. svibnja 2024. (str. 80 do 82 spisa), kartice plaća za 2018., 2019., 2020., 2021. i 2022. godinu (str. 90 do 94 spisa), pribavljen je zdravstveni karton tužiteljice (u posebnoj omotnici priloženoj prvom atomu spisa), rješenje HZMO-a od 7. srpnja 2025. (str. 169 spisa), proveden je dokaz medicinskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku dr. Denisu Klapanu iz Našica, specijalistu opće kirurgije i stalnom sudskom

vještaku dr. Ivanu Požgainu, specijalistu psihijatrije, koji vještaci su dali pisane nalaze i mišljenja, kao i očitovanja na istaknute prigovore tuženika, a isti su i usmeno saslušani pred sudom, te su saslušani tužiteljica kao stranka i Danijel Žgela kao svjedok. Daljnjih dokaznih prijedloga nije bilo.

7. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje ZPP), sud je ocijenio kako je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

8. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužiteljice za naknadu štete (imovinske i neimovinske) koja joj je nastala uslijed štetnog događaja dana 12. rujna 2022. godine, za vrijeme radnog vremena kod tuženika kod kojega je bila zaposlena, pretrpjevši ozljede kada se na putu do toaleta spotaknula na odložene vilice viličara te ozlijedila oba nožna gležnja.

10. Među strankama je sporno odgovara li tuženik za štetu nastalu tužiteljici, te posljedično visina te štete.

11. Tužiteljica je u svom iskazu navodila kako se predmetni događaj zbio 12. rujna 2022. godine u večernjim satima oko 20,40 sati, u vrijeme dok je radila kod tuženika, a radila je u pogonu tuženika kao stolar te je u navedenom vremenu krenula na toalet koji se nalazi izvan pogona, udaljen nekih 150 metara. Opisivala je kako do toaleta vodi staza, a vanjsko svjetlo nije radilo, koje je inače postojalo na tom putu. U jednom trenutku je naletjela na vilice viljuškara koje su se nalazile popriječene preko puta kojim je išla, a nalazile su se nekih šest metara od ulaza u toalet. Noge su joj zapele za vilice, a pri padu se okrenula, dok su joj noge ostale između vilica, radi čega je zakrenula gležnjeve. Pala je prvo na koljena, a zatim je jedno vrijeme ostala sjediti dolje na podu. Kada se sabrala, vratila se nazad u pogon, gdje je kolegicama ispričala što se dogodilo, te je kolegica Marija Čikvar pozvala poslovođu Damira Vlahovića, kojemu je ispričala sve što se dogodilo. Opisivala mu je da se produžene vilice viljuškara nalaze na putu do toaleta. On je zatim zvao zaštitu na radu. Tužiteljica je dalje navodila kako se na tom putu nikada do tada nisu ostavljale vilice viljuškara koje su se znale ostavljati na nekom drugom mjestu, a ne na ovom putu. Opisivala je kako su joj ubrzo počeli bolovi i bujati noge, radi čega je pozvala supruga da dođe po nju, a do ulaznih vrata ju je otpratila radna kolegica, a s njima je išao i poslovođa Damir Vlahović kako bi otključao ulazna vrata. Na putu do tih vrata i oni su vidjeli produžene vilice viljuškara da se nalaze na putu gdje je pala. Bivalo joj je sve gore i počela je sva drhtati, pa ju je suprug odmah odvezao na hitni prijem u bolnicu u Našice, a po dolasku do bolnice, više nije imala snage od bolova izaći iz automobila, pa je suprug dovezao kolica s kojima ju je odvezao na hitni prijem. Na hitnom prijemu su joj utvrđene dislokacija, iščašenje i nategnuće zglobova i ligamenata u području nožnog zgloba, gležnja i stopala. Nije zadržana u bolnici, već je puštena na kućnu njegu uz preporuku da se javi svom liječniku radi terapije. Po povratku kući noge su joj bile jako otečene, poplavjele i pocrvenjele, te se jedva popela u kuću. Nakon toga je ležala 70 dana u krevetu u dnevnoj sobi na povišenom, a za to vrijeme joj je pomoć i njegu pružao suprug. Odmah po ozljeđivanju je počela koristiti štake koje je već od prije imala doma, te ih je počela koristiti i prije nego što joj je preporučio kirurg. Tužiteljica je navodila i

kako se do dandanas nije oporavila iz razloga što u ozlijeđenom dijelu još uvijek osjeća bolove, radi čega ide na fizikalne terapije. Navela je da je do sada imala 295 fizikalnih terapija u Našicama, zatim, da je dva puta išla u ambulantu boli u KBC Osijek i dva puta u takvu ambulantu u Našice. Opisivala je da se u navedenih 70 dana nije mogla okupati, niti je to mogla učiniti uz pomoć druge osobe, već ju je suprug brisao na krevetu. Nije bila u stanju obavljati ikakve kućanske poslove. Iako joj je liječnica u početku govorila da se radi o ozljedi koja bi trebala proći za šest tjedana, njoj se taj oporavak nije dogodio, bolovi su bili učestali, a doktorica je najavljivala da će biti bolje za još neko vrijeme, međutim, nije joj bilo bolje te je konstantno koristila tablete za bolove. U svemu tome, obuhvatila ju je tuga i crnilo jer se osjećala bezizlazno zbog te neprestane boli. Pri jednom dolasku kod liječnice se rasplakala, radi čega ju je liječnica uputila da ode kod psihijatra, što je ona učinila te je prvi posjet psihijatru imala u siječnju 2024. godine. Od tada se redovito svakomjesečno liječi po psihijatru. Dalje je navodila kako i danas koristi jednu štaku pri kretanju, a u dogovoru s liječnikom fizijatrom. Ozljeda koju je doživjela priznata joj je kao ozljeda na radu, u svezi čega prima naknadu za vrijeme bolovanja. Željela je nadodati i to da je prije predmetnog događaja vozila automobil i bicikl, a što od tada ne čini. Tužiteljica je dalje na upite punomoćnika tuženika odgovarala kako je točno da je ozljedu pretrpjela prilikom odlaska na toalet, a ne izlaska iz toaleta, što je greška napisana u tužbi od strane njenog odvjetnika. Dalje je odgovarala kako je to bio najbliži toalet u koji je mogla ići te da nije bilo toaleta u pogonu u kojem je radila. U ovaj toalet prema kojem je išla, odgovorila je da su išli i svi drugi radnici iz tog pogona. Po njenoj procjeni, put prema toaletu kojim se kretala je bio širine dva i pol do tri metra, a potvrdila je kako su se tim putem inače znali kretati viličari, a pored njega nije postojala posebna staza kojom bi se kretali pješaci. Također, po njenoj procjeni, vilice viljuškara su bile dužine oko dva metra. Ozljeđivanje se dogodilo po mraku i nije vidjela vilice ispred sebe. Dalje je odgovarala kako je u toaletu gorjelo svjetlo, a vrata toaleta su bila otvorena. 19. ožujka 2024. je ponovno imala uganuće gležnjeva kada je pala doma, ali isto nije bilo tako strašno kao predmetnog puta, a svakako je još otprije trpjela bolove. Navela je kako je točno da je prije predmetnog ozljeđivanja imala problema s kralježnicom, još od 2010. godine, radi čega je imala fizikalne terapije i radi čega je znala odlaziti na bolovanje, a točno je i da ima dijabetes od 2019. godine, otkada se redovito liječi po dijabetologu. Konačno, odgovorila je kako nije točno da se prije predmetnog ozljeđivanja ikada liječila po psihijatru i da je imala psihijatrijskih tegoba, niti je patila od depresije ili anksioznosti, kako se to u jednom podnesku tuženika navodi.

12. Iz iskaza svjedoka Danijela Žgele utvrđeno je da je isti nekada radio kod tuženika, te da je u predmetno vrijeme ozljeđivanja tužiteljice bio voditelj, ali nije vidio predmetni događaj koji se zbio tužiteljici. Isti je navodio kako je od referenta zaštite na radu čuo da je tužiteljica na putu do toaleta zapela za produžene vilice viličara, no daljnje pojedinosti nije znao. Dalje je navodio da je put do toaleta gdje je tužiteljica navodno nastradala, put gdje su se uobičajeno znali kretati viličari i ostavljale vilice, kao i druge stvari, npr. palete i slično. Potvrdio je da zna gdje se nalazi vanjsko svjetlo, ali nije imao saznanja o tome da bi to svjetlo bilo u kvaru u trenutku ozljeđivanja tužiteljice. Opisivao je da su produžene vilice viljuškara dužine oko 1,80 do dva metra. Na daljnje upite punomoćnika tuženika, svjedok je odgovarao kako je put od pogona gdje je radila tužiteljica do toaleta u dužini oko 60-ak metara, a širine neka tri do tri i pol metra i da je svjetlo koje je trebalo osvjetljavati put do toaleta, od puta udaljeno nekih 10 do 15 metara. Potvrdio je kako u sklopu pogona gdje je radila tužiteljica nije bilo uređenog sanitarnog čvora, već su radnici koristili toalet prema kojem je išla

tužiteljica. Odgovorio je kako razmak između vilica može biti od 250 mm do 1200 mm, ovisno o tome koji se teret prevozio, a iste se razvlače ili skupljaju, te da ne zna je li u trenutku ozljeđivanja tužiteljice bio mrak, a na pitanje punomoćnika tuženika, rekao je da je po njegovoj procjeni osoba mogla zamijetiti vilice na putu ako nije bio mrkli mrak. Na poseban upit tužiteljice odgovorio je kako je točno da je s tužiteljicom nakon ozljeđivanja kontaktirao, a kako je to imao običaj sa svim radnicima koji su se ozlijedili ili bili na bolovanju, ali da se ne sjeća da bi mu tužiteljica rekla da se ne misli vratiti na posao i da čeka invalidsku mirovinu.

13. Iz prijave ozljede na radu proizlazi da je tužiteljica kod tuženika radila u pogonu furnirnice na lijepljenju furnira, a da je ozljedu pretrpjela prilikom odlaska na toalet, kada se spotaknula od odložene vilice viličara te uganula oba gležnja, da joj je bila pružena prva pomoć, da je osposobljena za rad na siguran način te da su primijenjena osnovna i posebna pravila zaštite na radu, kao i da je provedena interna istraga o ozljedi od strane službe za zaštitu na radu, dok nije obavljen nadzor od strane inspektora rada za zaštitu na radu. Iz medicinske dokumentacije te potvrda o bolovanju (privremene nesposobnosti za rad osiguranika) proizlazi da je tužiteljica od 13. rujna 2022. imala otvoreno bolovanje s osnove ozljede na radu, a koje je zaključeno dana 21. ožujka 2024. godine.

14. Odredba čl. 25. st. 1. Zakona o zaštiti na radu („Narodne novine” broj 71/14., 118/14., 154/14., 94/18. i 96/18., dalje ZZNR) propisuje kako se smatra da ozljeda na radu i profesionalna bolest koju je radnik pretrpio obavljajući poslove za poslodavca smatra da potječe od rada i poslodavac za nju odgovara po načelu objektivne odgovornosti. Sukladno odredbi čl. 25. st. 2. ZZNR-a poslodavac može biti oslobođen odgovornosti za štetu nastalu na radu i u vezi s radom ako je šteta nastala zbog više sile, odnosno namjerom ili krajnjom nepažnjom radnika ili treće osobe, na koje poslodavac nije mogao utjecati niti je njihove posljedice mogao izbjeći, unatoč provedenoj zaštiti na radu.

15. Prema odredbama čl. 1063. i čl. 1067. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23., dalje ZOO), odgovornost za štetu postoji ako postoji uzročna veza između štetne radnje i štete, a štetnik, odnosno odgovorna osoba može se osloboditi ako dokaže da šteta potječe od nekog uzroka koji se nalazi izvan stvari, a čije se djelovanje nije moglo predvidjeti, ni izbjeći ili otkloniti, odnosno ako je šteta nastala isključivo radnjom oštećenika koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti.

16. Dakle, prema odredbama Zakona o radu koje se ovdje imaju prvenstveno primijeniti jer je tužiteljica pretrpjela štetu ozljedom na radu kod tuženika, propisano je da poslodavac odgovara radniku za štetu uzrokovanu ozljedom na radu po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznoga prava.

17. Sud je iz iskaza tužiteljice i svjedoka Danijela Žgele, a kojima je sud poklonio vjeru jer su međusobno suglasni, životno uvjerljivi i logični, utvrdio da je tužiteljica nastradala za vrijeme radnog vremena kod tuženika na način da je pri odlasku na toalet zapela za vilice viljuškara koje su bile odložene na putu koji vodi do toaleta. Iz njihovih iskaza je utvrđeno da se radilo o putu kojima su se znali kretati viličari i ostavljati razni materijali te da nije postojala posebna staza kojom bi se kretali pješaci, kao i da nije

bilo drugog, bližeg, toaleta, kako je to u odgovoru na tužbu navodio tuženik, već je to bio toalet kojim su se koristili svi radnici iz pogona gdje je radila tužiteljica. Obzirom na utvrđeno vrijeme stradanja, 12. rujna u 20,40 sati, jasno je da je bio mrak, a bez obzira što tvrdnju tužiteljice da vilice nije mogla vidjeti budući da jedino svjetlo na tome putu nije radilo, saslušani svjedok nije mogao potvrditi jer nije znao da bi to svjetlo bilo u kvaru (ali je znao da je postojalo jedno svjetlo koje je bilo udaljeno nekih 15ak metara od toga puta), obzirom na postojanje objektivne odgovornosti tuženika, na tuženiku je bio teret dokaza da je put bio adekvatno osvjetljen i sigurno prohodan, bez prepreka, pa da je tužiteljica namjerom ili krajnjom nepažnjom doživjela ozljeđivanje, na što tuženik nije mogao utjecati niti je njene posljedice mogao izbjeći unatoč provedenoj zaštiti na radu, ali tuženik isto ničim nije dokazivao u ovom postupku. Isto tako, tužiteljica je obrazložila i otklonila nelogičnost da se nije ozlijedila na povratku s toaleta već na putu prema toaletu, što je bila pogreška njenog punomoćnika pri pisanju tužbe, za koju nije znala pa ju je ispravila prilikom svog iskazivanja.

18. Tuženik tijekom ovog postupka nije dokazao da je do štetnog događaja došlo nepažnjom ili isključivom krivnjom tužiteljice, a niti da je tužiteljica doprinijela nastanku štetnog događaja, odnosno da bi postojale okolnosti koje bi tuženika oslobodile odgovornosti za štetu u cijelosti ili djelomično. Za sve navedeno teret dokaza bio je na tuženiku.

19. Slijedom navedenog, ovaj sud je zaključio da je tuženik odgovoran za nastanak predmetnog štetnog događaja i štete tužiteljici uslijed pretrpljenih ozljeda u štetnom događaju temeljem Zakona o radu koji propisuje da ako radnik pretrpi štetu na radu ili u svezi s radom, poslodavac je dužan radniku naknaditi štetu po općim propisima obveznog prava, sve u svezi s člankom 1045. stavak 1. ZOO-a kojim je pripisano da tko drugom prouzroči štetu, dužan je naknaditi je oštećenom, osim ako ne dokaže da je šteta nastala bez njegove krivnje.

20. Da bi utvrdio visinu štete, sud je proveo medicinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku kirurgu dr. Denisu Klapanu i stalnom sudskom vještaku psihijatru dr. Ivanu Požgainu, a na okolnosti pretrpljenih fizičkih bolova, straha, duševnih bolova zbog smanjenja životnih aktivnosti, potrebe za tuđom pomoći i njegom te kvalifikacije ozljeda pretrpljenih u štetnom događaju, te jesu li psihičke tegobe kod tužiteljice nastale zbog predmetnog ozljeđivanja, odnosno koje psihičke tegobe tužiteljice su nastale kao posljedica predmetne ozljede, a ako jesu, u kojoj mjeri.

21. U pisanom nalazu i mišljenju, vještak kirurg Denis Klapan je naveo da temeljem medicinske dokumentacije u spisu, zdravstvenog kartona tužiteljice te osobnog pregleda tužiteljice, utvrdio da je tužiteljica zbog predmetnog ozljeđivanja pregledana istog dana u Općoj bolnici Našice na odjelu OHBP u 21,46 sati, kada joj je postavljena dijagnoza istegnuća zgloba i ligamenata u području viljuške i stopala nogu te da se radi o fizički lakoj tjelesnoj ozljedi. Pregledom tužiteljice, i to vanjskim pregledom desne i lijeve noge, našao je da u području oba nožna zgloba postoje vidljive promjene otekline lakšeg stupnja po tipu kronične promjene, da su pokreti u oba nožna zgloba izvediva uz ograničenja, a kod forsirane kretnje, da je izražena bolnost. Vještak je naveo i utvrđenu prosječnu fizičku pokretljivost skočnih zglobova u stupnjevima te je naveo da lijevi skočni zglob ima planetarnu fleksiju – ekstenzija: 20-0-5, inverziju – everziju: 20-0-10, a desni skočni zglob da ima planetarnu fleksiju – ekstenziju: 30-0-10, te inverziju – everziju: 20-0-10. Vještak je naveo da je tužiteljica na pregled došla

uz uporabu jedne lakatne štake te da hodom manje šepa na jednu nogu, da prilikom davanja podataka o zdravlju i poteškoćama, je opterećena svojim zdravstvenim stanjem i da se za njega boji, da hoda samostalno uz održan pravac, ali uz pomoć štake.

Vještak je dao mišljenje da je zbog predmetnog ozljeđivanja tužiteljica pretrpjela fizičke bolove jakog intenziteta u trajanju dva dana, srednjeg intenziteta 60 dana i lakog intenziteta u trajanju od 120 dana, a ocjenu fizičkih bolova opravdava time da je tužiteljica tijekom liječenja imala fizičke bolove različitog intenziteta, nelagode tijekom konzervativnog liječenja istegnuća oba nožna zgloba, privremenu imobilnost u krevetu, fizikalno-rehabilitacijske postupke, brojne preglede, kontrole i RTG pretrage, što je izazvalo neugodu različitog intenziteta, a povremeni fizički bolovi i nelagode lakog intenziteta da su mogući tijekom života pri fizičkim aktivnostima, promjeni vremena, a ponekad i bez objašnjivog razloga.

Dalje, vještak je dao ocjenu da su ozljede kod tužiteljice obzirom na životnu dob i konačni ishod cjelokupnog liječenja s nastalim posljedicama uzrok smanjenju životne aktivnosti od 40%. Ovu ocjenu je obrazložio time da kod tužiteljice postoji fleksijsko-ekstenzijska kontraktura i umanjena pokretljivost oba nožna zgloba u lakom i srednjem stupnju radi traumatske ozljede oba zgloba i ligamentarnog aparata. Imobilnost obje noge rezultiralo je kod tužiteljice teško ili nikakvo aktivno pokretanje, odnosno imobilnost koja je dovela do umanjene fiziološke iskoristivosti oba nožna zgloba te umanjenje obavljanja svakodnevnih poslova. Vještak je naveo da se tužiteljica u slobodno vrijeme ne može baviti fizičkim aktivnostima, a nekim dopunskim aktivnostima je upitno hoće li moći obaviti uz povećane potrebe. Kod tužiteljice su izražene kognitivno-mnestičke teškoće sa smetnjama srednje teškog oblika s djelomičnim usporavanjem umnih sposobnosti i oslabljene izvršne funkcije, dominira depresivni sindrom, oslabljena pažnja i koncentracija, dokazano psihološkim pregledom, što izrazito utječe na daljnje ponašanje tužiteljice, kao i ubuduće ovisnost za drugom osobom.

U svezi pretrpljenog straha, vještak je naveo da je kod tužiteljice postojao kratkotrajan primaran strah jakog intenziteta, a sekundaran strah jakog intenziteta da je trajao pet dana, srednjeg intenziteta 30 dana i lakog intenziteta 50 dana. Ocjenu pretrpljenog straha, vještak obrazlaže time da je tužiteljica zbog neposredne životne opasnosti u vrijeme nezgode imala primaran kratkotrajni strah jakog intenziteta, a sekundaran strah različitih intenziteta da je osjećala kao zabrinutost nakon nezgode i ozljeđivanja, prije i nakon višekratnih medicinskih intervencija te zbog ishoda ozljeda i konačnog ishoda liječenja, naročito radi obje noge, te je strah ostavio i trajne posljedice.

Konačno, vještak je naveo da je tužiteljici bila potrebna tuđa njega i pomoć nekvalificirane osobe tijekom tri mjeseca u trajanju od četiri sata dnevno, potom sljedeća tri mjeseca tri sata dnevno, a zatim sljedeća tri mjeseca po dva sata dnevno.

22. Tuženik je prigovarao nalazu i mišljenju vještaka kirurga, navodeći kako vještak nije u obzir uzeo zdravstvena stanja koja su postojala kod tužiteljice prije ozljeđivanja, da nije analizirao uzročno-posljedičnu vezu odnosno razgraničio koje su posljedice ozljede iz 2022. godine, a koje su posljedice ranije dijagnosticiranih bolesti, te da je vještak, obzirom je ozljedu kod tužiteljice opisao kao laka tjelesna ozljeda, previsoko ocijenio trajne posljedice, potrebnu tuđu njegu i pomoć te stvarnu povezanost psihičkih tegoba s predmetnim ozljeđivanjem.

23. U svezi istaknutih prigovora tuženika, vještak kirurg dr. Denis Klapan se najprije pisano očitovao, a zatim je i saslušan pred sudom.

Vještak je navodio da ostaje kod svog pisanog nalaza i mišljenja, s time da zbog novih spoznaja naknadnim uvidom u zdravstveni karton, korigira u nalazu i mišljenju ocjenu pretrpljenog i budućeg straha na način da sekundarni strah koji je okarakteriziran jakog intenziteta pet dana izbacuje, odnosno poništava, a glede potrebne tuđe pomoći i njege, korigira tri mjeseca u trajanju od četiri sata, na sveukupno šest mjeseci po tri sata i tri mjeseca po dva sata. U pisanom očitovanju je korigirao i ocjenu smanjenja životne aktivnosti odvajajući ga od psihijatrijske bolesti kao posljedice aktualne ozljede te naveo kako može definitivno dati zaključak u svom kirurškom dijelu, da je kod tužiteljice došlo do 15% smanjena životna aktivnost.

Vještak je odgovarao redom na postavljena pitanja od strane tuženika te je naveo da je kod tužiteljice kao završna dijagnoza bila uganuće i istegnuće zgloba i ligamenta u području viljuške potkoljenice i stopala, zatim, da je kod tužiteljice prilikom pregleda 4. siječnja 2025. nađena zgrčenost oba nožna zgloba, koja je posljedica ozljede spomenute dijagnoze, a to je pronašao osobnim pregledom i mjerenjem kutova izrađenih u stupnjevima koji su rezultirali ograničenim kretnjama, a na osnovi koje vještaci kvalificiraju pokretljivost s vrijednostima lakše, srednje i teške pokretljivosti, tako da je tužiteljica na osnovu toga pregleda dobila ocjenu koja se upisuje u vrijednosti smanjenja životne aktivnosti. Ponovna ozljeda koja se dogodila tužiteljici (u ožujku 2024.) po mišljenju vještaka je mogla uzrokovati dodatno zgrčenje zgloba, ali obzirom na prijašnje nalaze, odnosno prije zadnje ozljede tužiteljice, da je iz medicinske dokumentacije i opisanih simptoma zaključio kako je imala sigurno zgrčenost zgloba prije ponovne ozljede, te stoga naknadnu ozljedu nožnih zglobova nije uračunavao, jer je takav vid ozljede morao biti puno jačeg stupnja da bi uzrokovao veću zgrčenost, jer da je teško moguće da prva ozljeda nije uopće imala posljedica na pokretljivost zglobova, a da je druga ozljeda to uzrokovala. Vještak je dalje odgovarao kako je uvidom u medicinsku dokumentaciju, a u kojoj su specijalisti koji su pregledavali tužiteljicu pisali: "palpacijska bolnost, umjeren otok, zabrana oslonca na nogu, hod uz štake, bolna stopala, bolnost, nesiguran hod, bolnost u oba stopala, kretnja moguća, ali bolno, preporuka za ambulantu za bol", ga dovelo do mišljenja da navedeni simptomi sigurno uzrokuju bolna ograničenja kretnji u zglobu koja rezultiraju zgrčenosti zglobova kao obrambeni mehanizam tijela, te takvi zglobovi i stopala zbog toga ne budu u fiziološki normalnim granicama. Na upit na koji način i je li se tužiteljica mogla u predmetnom događaju ozlijediti na način da je iskrenula oba zgloba istovremeno, vještak je naveo da iz anamneze koju je pročitao, a i navoda tužiteljice prilikom pregleda, smatra da je tužiteljica zapela za viljuške viljuškara i u tom momentu istodobno zadobila udarac u nožni zglob i stražnju stranu stopala te refleksno zbog nestabilnosti zgloba izvrnula stopalo, pokušala se osloniti na jednu nogu i u tom momentu izvrnula istu, te je moguće da je jedna od dvije noge ostala ispod viljuške i u tom momentu izvlačenja ili neizvlačenja stopala su se dogodile ozljede, što je sve zaključio na osnovu svog dosadašnjeg iskustva kao kirurga, budući se nerijetko susreće sa sličnim tipom ozljeda. Na pitanje je li uzeo u obzir neuropatiju stopala (oštećenje zbog dijabetesa) i spuštena stopala kod tužiteljice i jesu li ove dijagnoze imale utjecaja na sadašnje stanje tužiteljice, vještak je odgovorio da dijabetička polineuropatija utječe na moguću neuropatsku bol, ali ne i na ograničene kretnje u nožnom zglobu, odnosno zgrčenosti, te spuštena stopala mogu utjecati najviše na bolest kralježnice zbog opterećenja, ali ne i na zgrčenost opisanih zglobova. Na prigovor navedene dugotrajnosti fizičkih bolova, vještak je naveo da je tužiteljica trpjela bolove radi predmetne ozljede, a koje su bolove spominjali različiti specijalisti i gotovo

da nema nalaza da nije spomenuta bol, analgetik, bolne kretnje te indikacija za upućivanje anesteziologu u ambulantu za bol, a pacijenti koji nemaju teške bolove i bolove koji se mogu kupirati s oralnim ili parenteralnim injekcijama, ne idu u ambulantu za bol, gdje se daje jača analgezija nego što ju bolesnik uzima sam kod kuće. Iz tog razloga vještak objašnjava zašto je tužiteljica kroz cijeli navedeni period trpjela bolove, a isto tako, i potrebnu tuđu njegu i pomoć, jer je imala bolove u oba stopala (da je imala bol u samo jednom stopalu, ne bi ocjena bila ista), te je tužiteljici trebao netko u ranom posttraumatskom periodu pomoći u osnovnim potrebama, kao što su higijena, odlazak u toalet, odvesti na pregled i slično, a kada je tužiteljica došla u period manjih bolova, u tom slučaju je dao ocjenu za tuđu pomoć i njegu u trajanju od dva sata. Na upit koliko dugo se tužiteljica liječila u ambulanti za bol, vještak je naveo da je prvi datum u ambulanti za bol na prijedlog neurologa bio 6. studenoga 2023., potom 20. prosinca 2023. po prijedlogu neurologa da nastavi terapiju u navedenoj ambulanti, potom 30. siječnja 2024. po prijedlogu fizijatra. Dalje je naveo kako je točno da je kod tužiteljice prije aktualne ozljede u jednom zapisu obiteljskog liječnika, 10. prosinca 2021., navedeno da je uzela Zaldiar tablete, što je vještak povezao uz ranije zapise bolova u vratnoj i slabinskoj kralježnici, dok dalje nije našao traga da je uzimala slične lijekove. Također, vještak uvidom u medicinsku dokumentaciju nije našao da se tužiteljica liječila po psihijatru prije aktualne ozljede. Dalje je navodio kako kod svake druge osobe traumatska ozljeda može rezultirati različitom jačinom straha ili reakcijom, što ne mora ovisiti o tipu ozljede jer svaka osoba različito doživljava neki događaj, koji rezultira strahom. Iz nalaza psihijatra, a naročito psihologa, nalazi da je kod tužiteljice traumatska ozljeda izazvala teško depresivno stanje, a i sam nalaz psihijatra navodi teške dijagnoze PTSP-a, tešku depresiju i anksiozni generalizirani poremećaj, no je li to vjerodostojno, vještak kirurg se ogradio te naveo da se to mora pitati psihijatra ili psihologa. Također, naveo je kako se u nalazima psihijatra navodi "stanje u pogoršanju, raspoloženje depresivnije, stanje i dalje nije dobro…", a nalazi da se tužiteljica i danas liječi. Vještak je još odgovorio kako je tužiteljici prilikom osobnog pregleda mjerio pokretljivost oba nožna zgloba koja su pokazala smanjenu pokretljivost lakog i srednjeg stupnja. Normalne kretnje, odnosno pokretljivost lijevog i desnog nožnog zgloba je 45-0-20, što se odnosi na sagibanje stopala prema podu i potkoljenici, a uvrtanje prema unutra i van stopala u nožnom zglobu fiziološki je 30-0-15. Konačno, vještak je odgovorio da je pretragom magnetske rezonance teško dokazivo ili nikako da se radi o istegnuću tetive ili zglobne čahure, već se može dokazati jedino ako se radi o djelomičnom puknuću.

24. Vještak psihijatar dr. Ivan Požgain iz Osijeka je u svom pisanom nalazu i mišljenju naveo da se radi o osobi koja je do štetnog događaja uredno funkcionirala na svim razinama, da se od 2012. godine liječi zbog tegoba s kralježnicom, od 2018. godine ima ginekoloških poteškoća, a 2020. godine je imala laparaskopsku operaciju žučnjaka, međutim, da tužiteljica do štetnog događaja 2022. godine nije imala klinički značajnih i verificiranih psihičkih smetnji niti kontakata s psihijatrijskom službom, dok je nakon štetnog događaja uslijedilo liječenje i rehabilitacija, a oporavak je bio slab i zaostale su poteškoće s kretanjem, tako da se tužiteljica još uvijek ne kreće bez štaka. Vještak je zatim naveo kako su se psihičke tegobe kod tužiteljice pojavile nekoliko mjeseci nakon ozljeđivanja vezano za slab tjelesni oporavak, a analizom postojeće psihijatrijske dokumentacije se vidi da su kod tužiteljice postavljene dijagnoze PTSP-a (bez kliničkih opisa, poremećaja, na jednom mjestu su navedena nametajuća sjećanja na štetni događaj), depresivnog poremećaja i općeg anksioznog poremećaja, a uglavnom su opisivani simptomi iz anksiozno depresivnog kruga. Vještak je naveo

kako se liječenje odvijalo u vidu redovitih mjesečnih kontrola, od lijekova je primala antidepresiv Escitalopram 10 mg/dan, Diazepam 5 mg/dan i Pregabalin 225 mg/dan. Ova terapija tijekom cjelokupnog liječenja nije mijenjana, niti su doze značajnije korigirane. Obzirom na navedeno, vještak zaključuje kako može procijeniti da su duševne smetnje kod tužiteljice isključivo povezane sa štetnim događajem i njegovim posljedicama, budući da nema podataka o prijašnjim psihijatrijskim liječenjima tužiteljice, a u odnosu na prirodu njezinih duševnih smetnji, vještak smatra da se radi o anksiozno depresivnom poremećaju kao posljedica iscrpljenosti prilagodbenih mogućnosti uslijed slabog terapijskog rezultata tjelesnog liječenja i zaostalih tjelesnih posljedica štetnog događaja, pa je mišljenja da su duševne smetnje kod tužiteljice dovele do umanjenja životnih aktivnosti u opsegu od 10%, a manifestiraju se kroz trpljenje opisivanih psihičkih simptoma, potrebu uzimanja terapije i odlazaka na psihijatrijske kontrole, a koju ocjenu je izrijekom odvojio od ocjene koju je dao vještak kirurg, odnosno koji se odnosi na umanjenje opće životne aktivnosti sa kirurškog aspekta.

25. Tužiteljica nije imala primjedbi na nalaze i mišljenje vještaka, ali je predlagala da se iste pozove na ročište za glavnu raspravu kako bi se očitovali o jedinstvenoj ocjeni duševnih bolova zbog smanjenja životnih aktivnosti, iz razloga jer je vještak kirurg smanjenje životnih aktivnosti ocijenio s 15% s kirurške strane, a vještak psihijatar je dao ocjenu od 10% s psihijatrijske strane. Tuženik je, pak, osporavao nalaz i mišljenje vještaka psihijatra, smatrajući kako tumačenje vještaka predmetnog ozljeđivanja kao traumatskog događaja koji je uzrokovao trajne duševne smetnje nije utemeljeno u medicinskoj niti pravnoj definiciji traume, da vještak nije razmotrio alternativne uzroke smetnji i prethodno postojeće zdravstveno stanje tužiteljice, da vještak nije razgraničio koji simptomi proizlaze iz ranijih stanja, a koji su posljedica predmetnog ozljeđivanja iz 2022. godine, da iz medicinske dokumentacije proizlazi da je tužiteljica imala već prethodne dijagnoze anksioznosti i stresa koje nisu u vezi s predmetnom ozljedom, zatim, navodi propust vještaka što se nije referirao na činjenicu da je tužiteljica imala dva odvojena incidenta u kojima je došlo do uganuća zgloba, da ne čini nikakvo razgraničenje između prve i druge ozljede i ne postavlja zasebne dijagnoze za svaku od njih, a posebno ističe da je tužiteljica psihološke smetnje prvi put prijavila tek 2024. godine, dakle godinama nakon predmetne ozljede koja je bila 2019.

26. Vještak psihijatar se najprije pisano očitovao, a zatim je i usmeno saslušan pred sudom te je odgovarao da se kod tužiteljice radi o anksiozno-depresivnom poremećaju u okviru poremećaja prilagodbe, koja dijagnoza je popraćena psihijatrijskom terapijom i liječenjem, i to od početka 2024. godine u redovitom ambulantnom psihijatrijskom liječenju i praćenju te da tužiteljica ima svoju terapiju u vidu antidepresiva i anksiolitika. Istaknuo je kako nije točno da je štetni događaj označio kao traumatski događaj koji je kod tužiteljice uzrokovao trajne duševne smetnje, već da se upravo kritički osvrnuo na postavljenu dijagnozu PTSP-a i naveo kako smatra da se kod tužiteljice ne radi o PTSP-u, a što ujedno znači da ni štetni događaj nije doživio kao psihotraumatsko iskustvo. Naglasio je kako tužiteljica boluje od 2012. godine od kroničnog bolnog sindroma vezanog za disfunkciju i oštećenje lokomotornog sustava, a od 2018. godine od dijabetesa, međutim, očito nije osjećala potrebu da se javi psihijatru vezano za ova stanja, nego tek u okviru liječenja posljedica štetnog događaja. Do štetnog događaja tužiteljica nije imala kontakte s psihijatrijskom službom, a lijekove za smirenje je do tada koristila dvaput. Ukazivao je da nije točno kako je to u podnesku tuženika

navedeno da je tužiteljica imala ozljeđivanje 2019. godine, a da se psihijatru obratila tek nakon pet godina, jer je predmetni događaj bio 12. rujna 2022. godine, a s psihijatrijskim liječenjem je započela početkom 2024. godine, a to se opravdava time jer događaj sam po sebi nije imao takvu težinu stresnog iskustva da bi odmah proizveo značajne psihijatrijske simptome. Naime, kod tužiteljice se radilo o iscrpljenju prilagodbenih mogućnosti, dakle, razvoju jednog stanja koje je uslijedilo nakon dugotrajne izloženosti stresu, tj. slabim rezultatima somatskog liječenja. Isto tako, prvi psihijatrijski nalaz datira dva mjeseca prije ponovnog ozljeđivanja (u ožujku 2024.), pa je jasno da taj naknadni događaj nije mogao biti motiv javljanja psihijatru. Na upit koliko su prethodne dijagnoze kao što je kronični bolni sindrom, stanje nakon histerektomije te dijabetes, moguće imale utjecaja na samu kliničku sliku i tijek poremećaja, vještak je odgovorio da je moguć utjecaj jer kronični bolni sindrom može biti vezan s depresijom, kao i dijabetes koji je jedan od najpoznatijih psihosomatskih bolesti, međutim, te bolesti su kod tužiteljice bile prisutne puno prije štetnog događaja, i očito nisu dovele do potrebe javljanja psihijatru, jer se tužiteljica javila psihijatru tek nakon predmetnog ozljeđivanja, s time da psihijatrijski simptomi nisu nastupili kao reakcija na sam događaj, nego više kao posljedica slabog uspjeha u tjelesnom liječenju i oporavku. Također, u pregledanoj medicinskoj dokumentaciji nije našao da bi tužiteljica prije predmetnog događaja koristila lijekove za anksioznost, no iskustveno zna da se kod križobolja i sličnih bolova pacijentima znaju propisivati Normabel i slični anksiolitici koji imaju miorelaksantna djelovanja, odnosno opuštajuće djelovanje na mišiće, pa se koriste za smirivanje bolova, a ne u liječenje psihijatrijskih tegoba. Konačno, vještak psihijatar je naveo kako je mišljenja da je kod tužiteljice nastalo umanjenje opće životne aktivnosti u visini od 10% s psihijatrijskog aspekta, a koji dio ne obuhvaća ocjenu umanjenja opće životne aktivnosti dano od strane vještaka kirurga. Na pitanja punomoćnika tuženika, vještak je odgovorio još i kako histerektomija i operacija žučnjaka nisu doveli do psihijatrijskih komplikacija tužiteljice jer su ova stanja takve prirode da se razrješavaju operativnim zahvatima i ne dovode do trajnih ili dugotrajnih patnji i bolova, kao što je to stanje uzrokovano štetnim događajem, koji je kod tužiteljice, jer je bila pod dugotrajnim utjecajem bolova i ograničenih kretnji, uvidjevši spor oporavak, dovelo do razvoja simptoma depresije besperspektivnosti. Vještak je naveo i da dijabetes kod tužiteljice datira znatno prije štetnog događaja, radi čega nije tražila psihijatrijsku pomoć, dakle, nije imala osviještene simptome, a također kod tužiteljice nije razaznao odvajanje dva uganuća zgloba, odnosno tužiteljica nije opisivala drugo uganuće zgloba koje se navodno dogodilo u ožujku 2024., niti je u svezi toga našao išta posebno navedeno u medicinskoj dokumentaciji.

27. Vještak kirurg i vještak psihijatar su se zatim zajednički očitovali o jedinstvenoj ocjeni umanjenja životnih aktivnosti te naveli da bi ukupno umanjenje opće životne aktivnosti kod tužiteljice bilo 20%, što obuhvaća kiruršku i psihijatrijsku ocjenu.

28. Nakon saslušanja vještaka, za iste nije bilo daljnjih pitanja niti primjedbi, ali je punomoćnik tuženika isticao kako, unatoč saslušanju vještaka, tužiteljica u ovom postupku nije dokazala uzročno-posljedičnu vezu radi čega je predlagao odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti.

29. Sud je u cijelosti prihvatio nalaze i mišljenja vještaka, ocjenjujući da su dani stručno, potpuno i ispravno, koji ničim nisu dovedeni u pitanje ili osporeni prigovorima tuženika. Naime, prigovore tuženika sud nije prihvatio iz razloga jer su vještaci jasno

obrazložili i opširno odgovorili na sva pitanja i prigovore tuženika, te je sud temeljem istih utvrdio prije svega uzročno posljedičnu vezu između predmetnog ozljeđivanja tužiteljice na radu, i pretrpljenih te zaostalih posljedica kod tužiteljice iz ovog štetnog događaja, a kako su to vještaci sve iscrpno opisali u svojim nalazima i mišljenjima. Vještaci su jasno odredili i pobrojali koje ozljede i izravne posljedice istih koje je tužiteljica doživjela, te su ih razložno odvajali odnosno razgraničavali od ranijih bolesti kao što su bolni sindrom kralježnice, spuštena stopala, stanje nakon histerektomije te dijabetes. Naime, vještaci su sva ova ranija stanja i bolesti otklonili kao možebitni uzrok ili utjecaj nastalih tegoba koje su se kod tužiteljice pojavile nakon predmetnog ozljeđivanja, te su dane ocjene u svojim nalazima i mišljenjima povezivali isključivo sa predmetnim ozljeđivanjem, a ranije bolesti i stanja, kao i ponovno ozljeđivanje zglobova u ožujku 2024. godine, jasno, uz vremensko povezivanje sa medicinskom dokumentacijom, otklanjali kao uzrok zaostalih posljedica, a utvrđeno je da je tužiteljica u predmetnom štetnom događaju doživjela uganuće i istegnuće zgloba i ligamenta u području viljuške potkoljenice i stopala obje noge, da joj je ozljeda uzrokovala bolna ograničenja pri kretnji u zglobovima što je rezultiralo zgrčenosti zglobova kao obrambeni mehanizam tijela, da zglobovi i stopala nisu više u fiziološki normalnim granicama, zatim, da je tužiteljica do štetnog događaja uredno funkcionirala na svim razinama, da nije imala klinički značajnih i verificiranih psihičkih smetnji niti kontakata s psihijatrijskom službom, dok je nakon štetnog događaja uslijedilo liječenje i rehabilitacija, a oporavak je bio slab i zaostale su poteškoće s kretanjem, tako da se tužiteljica još uvijek ne kreće bez štaka, te da su se kod tužiteljice razvile duševne smetnje a koje su povezane sa štetnim događajem i njegovim posljedicama, budući da nema podataka o prijašnjim psihijatrijskim liječenjima, a radi se o anksiozno depresivnom poremećaju kao posljedica iscrpljenosti prilagodbenih mogućnosti uslijed slabog terapijskog rezultata tjelesnog liječenja i zaostalih tjelesnih posljedica štetnog događaja.

30. Sud nalaze i mišljenja vještaka prihvatio u cijelosti jer proizlazi da su ih, protivno prigovorima tuženika, donijeli isključivo u svezi predmetnog ozljeđivanja i njegove izravne posljedice koje su nastale kod tužiteljice, a u odnosu na koje su vještaci bazirali ocjenu pretrpljenih bolova, straha, umanjenja opće životne aktivnosti i potrebne tuđe njege i pomoći, te ih ovaj sud kao takve prihvaća.

31. Nalazi i mišljenja vještaka su sudu poslužili kao kvalifikatorne okolnosti za ocjenu visine pravične novčane naknade koja tužiteljici ima pripasti zbog povrede prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje, kao i imovinske štete radi potrebne tuđe pomoći i njege, uz primjenu aktualnih Orijentacijskih kriterija Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Međutim, treba napomenuti da Orijentacijski kriteriji ne mogu predstavljati puku matematičku formulu te automatizam za izračunavanje pravične novčane naknade, već je sud uzeo u obzir sve okolnosti predmetnog slučaja, kao i protek vremena kada su zadnji Orijentacijski kriteriji objavljeni.

32. Cijeneći po vještaku utvrđeno trajanje i intenzitet fizičkih bolova, lokalitet povrede i način liječenja, sud ocjenjuje da tužiteljici za ovaj vid pripada primjerena naknada u zahtijevanom iznosu od 4.650,00 eura. Što se tiče pretrpljenog straha, imajući u vidu po vještaku opisanu vrstu i intenzitet straha te njihovu duljinu, sud ocjenjuje da bi za isti tužiteljici pripadala primjerena naknada u zahtijevanom iznosu od 2.475,00 eura. U odnosu na ocjenu danu po vještacima za umanjenja opće životne aktivnosti od 20%, sud je ocijenio da bi za isto tužiteljici pripadala primjerena naknada

u iznosu od 3.900,00 eura, a ne u prekomjerno zahtijevanom iznosu od 17.520,00 eura. Konačno, s osnova imovinske štete za tuđu pomoć i njegu, uzimajući u obzir procjenu vještaka da je tužiteljici bila potrebna tuđa pomoć i njega u ukupnom trajanju od 720 sati (6 mjeseci po 3 sata i 3 mjeseca po 2 sata), te uzimajući u obzir uobičajenu cijenu rada nekvalificirane osobe na području prebivališta tužiteljice, primjenom članka 223. st. 1. ZPP-a, sud je za ovaj vid štete tužiteljici dosudio iznos od 2.880,00 eura, (4,00 eura po satu), a ne u prekomjerno zahtijevanom iznosu od 4.050,00 eura.

33. Slijedom svega navedenog, prema ocjeni ovoga suda, pretrpljene povrede i okolnosti predmetnog slučaja, daju tužiteljici pravo na pravičnu novčanu naknadu sukladno članku 1100. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine” broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23. i 155/23., dalje ZOO) jer je ista pretrpjela neimovinsku štetu u ukupnom iznosu od 11.025,00 eura. Na ovu štetu, tužiteljici su priznate zatezne kamate od dana odštetnog zahtjeva 24. travnja 2024., sukladno članku 1103. ZOO-a, a ne od zahtijevanog datuma 30. listopada 2018. Također, tužiteljica ima pravo na naknadu imovinske štete za tuđu pomoć i njegu u iznosu od 2.880,00 eura sukladno članku 1085. i 1089. ZOO-a, a na ovu štetu tužiteljici su priznate zatezne kamate od dana presuđenja sukladno čl. 1086. u vezi s čl. 1089. st. 2. ZOO-a (tako i Rev-1963/13 od 20. siječnja 2016.), a ne od zahtijevanog datuma 30. listopada 2018.

33. U preostalom dijelu, do konačno zahtijevanih 28.695,00 eura, tužbeni zahtjev je valjalo odbiti kao neosnovan, pod točkom II. izreke, kao i nepripadajuće zatezne kamate na dosuđene iznose zahtijevane od 30. listopada 2018.

34. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a. Naime, tužiteljica je u odnosu na osnovanost zahtjeva uspjela sa 100%, dok je u odnosu na visinu uspjela s 48% pa je njezin uspjeh u ovom postupku stoga 74%, a tuženikov 26%. Prebijanjem ovih postotaka, tužiteljici je slijedom navedenog valjalo priznati 48% troškova koji su joj opravdano nastali.

35. Tužiteljici je priznat trošak sastava odštetnog zahtjeva u iznosu od 500,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, „Narodne novine” broj 138/2023., dalje Tarifa), tužbe u iznosu od 500,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife), obrazloženih podnesaka od 25. rujna 2024., 23. siječnja 2025. i 14. listopada 2025. u iznosu od 500,00 eura svaki (Tbr. 8.1. Tarife), zastupanja na pet ročišta (22. listopada 2024., 3. lipnja 2025., 18. lipnja 2026., 6. listopada 2026. i 23. listopada 2026.) u iznosu od 500,00 eura svaki (Tbr. 9.1. Tarife), što je ukupno 5.000,00 eura, a uvećano za PDV, ukupno iznosi 6.250,00 eura, dok je 48% navedenog 3.000,00 eura. Tom iznosu je pridodan trošak vještačenja u predujmljenom i utrošenom iznosu od 975,00 eura, a koji iznos sud nije umanjivao razmjerno uspjehu u postupku, jer je vještačenje bilo nužno provesti u ovom postupku, tijekom kojeg je tuženik sporio i osnovu i visinu tužbenog zahtjeva, a tužiteljica je sama snosila trošak vještaka u navedenom iznosu. Slijedom navedenog, tužiteljici je ukupno priznat parnični trošak u iznosu od 3.975,00 eura, stoga je odlučeno kao u izreci pod točkom III.

36. Tužiteljici nije priznat trošak sastava podneska od 7. ožujka 2025. godine u zahtijevanom iznosu od 500,00 eura uvećan za PDV, ocjenjujući ovaj podnesak nepotrebnim, te nije priznat trošak pristupa vještaka ročištu u zahtijevanom iznosu od 200,00 eura, jer je isti prije svega po računima vještaka u iznosu od 180,60 eura, ali

ga tužiteljica po pozivu suda (rješenje od 8. listopada 2026., pod poslovnim brojem Pr-26/2024-54) nije platila, stoga joj se taj trošak ne može priznati.

U Đakovu 30. listopada 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

DNA:
1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088f-6a2e2**

Kontrolni broj: **08148-38063-a3c99**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.